

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy ze zmianami wprowadzonymi dyrektywą 2002/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe, które w celu promowania dostępu osób młodszych do zatrudnienia zezwalają pracodawcy na zwolnienie pracowników, którzy nabyli prawa emerytalne, w sytuacji gdy w przypadku kobiet wiek, z którym wiąże się nabycie takich praw, jest o pięć lat niższy niż w przypadku mężczyzn, stanowi dyskryminację bezpośrednią ze względu na płeć, która została zakazana we wspomnianej dyrektywie.

(¹) Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

**Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 listopada 2010 r.
— Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii**

(Sprawa C-48/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2008/1/WE — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — Warunki udzielania pozwoleń dla istniejących instalacji — Obowiązek zapewnienia eksploatacji takich instalacji zgodnie z wymogami dyrektywy)

(2011/C 13/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: A. Alcover San Pedro, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: F. Díez Moreno, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 24, s. 8) — Instalacje mogące mieć wpływ na emisję do powietrza, środowiska wodnego lub gleby oraz na zanieczyszczenie — Warunki udzielania pozwoleń dla istniejących instalacji

Sentencja

1) Nie podejmując niezbędnych środków w celu zagwarantowania, że właściwe władze zapewnią, poprzez udzielenie pozwoleń zgodnie z art. 6 i 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli lub, w odpowiednim przypadku, poprzez uaktualnienie pozwoleń na istniejące instalacje, aby najpóźniej do dnia 30 października 2007 r., instalacje te były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10 i 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, z zastrzeżeniem innych szczególnych przepisów prawa Unii, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 5 ust. 1 omawianej dyrektywy.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 100 z 17.04.2010.

**Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 listopada 2010 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Amtsgericht Stuttgart — Niemcy) — Bianca
Purrucker przeciwko Guillermo Vallésowi Pérezowi**

(Sprawa C-296/10) (¹)

**(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja
oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeń-
skich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzi-
cielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Zawisłość
sporu — Powództwo co do istoty dotyczące prawa do pieczy
nad dzieckiem oraz wniosek o zastosowanie środka tymczaso-
wego dotyczący prawa do pieczy nad tym samym dzieckiem)**

(2011/C 13/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Amtsgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bianca Purrucker

Strona pozwana: Guillermo Vallés Pérez

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Amtsgericht Stuttgart — Wykładnia art. 19 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz. U. L 388, s. 1) — Właściwość sądu państwa członkowskiego do wydania rozstrzygnięcia co do istoty w przedmiocie skargi dotyczącej prawa do pieczy nad dzieckiem, którego miejsce zwykłego pobytu znajduje się w tym państwie, jeżeli do sądu innego państwa członkowskiego wniesiono uprzednio wniosek o zastosowanie środka tymczasowego dotyczący tych samych stron postępowania i prawa do pieczy nad tym samym dzieckiem — Pojęcie „sądu, do którego najpierw wniesiono pozew lub wniosek”

Sentencja

Przepisy art. 19 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 nie znajdują zastosowania, jeżeli do sądu państwa członkowskiego, do którego najpierw wniesiono pozew lub wniosek w celu uzyskania środków dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, zwrócono się jedynie o zastosowanie środków tymczasowych w rozumieniu art. 20 tego rozporządzenia, a do sądu innego państwa członkowskiego, który jest właściwy do rozpoznania sprawy co do istoty w rozumieniu tegoż rozporządzenia, zwrócono się później o zastosowanie takich samych środków, niezależnie od tego, czy mają one mieć charakter tymczasowy lub ostateczny.

Okoliczność, że do sądu państwa członkowskiego wpłynął pozew lub wniosek w ramach postępowania w sprawie środków tymczasowych lub że takie środki zostały zarządzane w ramach takiego postępowania, a z żadnego elementu zgłoszonego żądania lub wydanego orzeczenia nie wynika, że sąd, do którego zwrócono się o zarządzanie środków tymczasowych jest właściwy w rozumieniu rozporządzenia nr 2201/2003, nie musi wykluczać istnienia — ewentualnie dozwolonego w prawie krajowym tego państwa członkowskiego — żądania co do istoty związanego z żądaniem zarządzania środków tymczasowych i zawierającego elementy, które mogą wykazać, że sąd do którego je wniesiono, jest właściwy w rozumieniu tegoż rozporządzenia.

Jeżeli pomimo podjętych starań mających na celu uzyskanie informacji od strony, która powołuje się na zawisłość sporu, od sądu, do którego najpierw wniesiono pozew lub wniosek i od organu centralnego, sąd, do którego później wniesiono pozew lub wniosek, nie posiada żadnych danych pozwalających na ustalenie przedmiotu i podstawy żądania zgłoszonego w innym sądzie i mających w szczególności wykazać, że ten sąd jest właściwy zgodnie z rozporządzeniem nr 2201/2003 i gdy ze względu na szczególne okoliczności interes dziecka wymaga wydania orzeczenia, które może zostać uznane w państwach członkowskich innych niż państwo siedziby sądu, do którego później wniesiono pozew lub wniosek, sąd ten powinien — po upływie rozsądnego terminu na udzielenie odpowiedzi na przedstawione pytania — kontynuować rozpoznawanie zgłoszonego przed nim żądania. Długość takiego rozsądnego terminu powinna zostać ustalona z uwzględnieniem nadrzędnego interesu dziecka w świetle konkretnych okoliczności rozpatrywanego przypadku.

(¹) Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 7 lipca 2010 r. — Krasimir Asparuchow Estow, Monika Ljusien Iwanowa i Kemko International EAD przeciwko Ministerski sywet na Republika Bułgarija

(Sprawa C-339/10)

(2011/C 13/26)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Wyrchowen administratiwen syd (naczelny sąd administracyjny).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Asparuchow Estow, Monika Ljusien Iwanowa i Kemko International EAD

Strona pozwana: Ministerski sywet na Republika Bułgarija (rada ministrów Republiki Bułgarii)

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2010 r. Trybunał (ósma izba) uznał się oczywiście niewłaściwym do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez Wyrchowen administratiwen syd (naczelny sąd administracyjny) (Bułgaria).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal in Northern Ireland (Zjednoczone Królestwo) w dniu 29 września 2010 r. — Seaport (NI) Ltd, Magherafelt district Council, F P McCann (Developments) Ltd, Younger Homes Ltd, Heron Brothers Ltd, G Small Contracts, Creagh Concrete Products Ltd przeciwko Department of the Environment for Northern Ireland, Department of the Environment for Northern Ireland

(Sprawa C-474/10)

(2011/C 13/27)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal in Northern Ireland

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Seaport (NI) Ltd, Magherafelt district Council, FP McCann (Developments) Ltd, Younger Homes Ltd, Heron Brothers Ltd, G Small Contracts, Creagh Concrete Products Ltd

Strona pozwana: Department of the Environment for Northern Ireland, Department of the Environment for Northern Ireland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawidłowa jest wykładnia dyrektywy [2001/42] (¹), zgodnie z którą w sytuacji, gdy organ państwa, który przygotowuje plan objęty art. 3 sam jest organem, na którym spoczywa ogólna odpowiedzialność za realizację zadań w dziedzinie środowiska naturalnego w państwie członkowskim, państwo to może odmówić wyznaczenia na podstawie art. 6 ust. 3 organu, który ma być konsultowany, zgodnie z art. 5 i art. 6?
- 2) Czy prawidłowa jest wykładnia dyrektywy, zgodnie z którą w sytuacji, gdy organ państwa, który przygotowuje plan objęty art. 3 sam jest organem, na którym spoczywa ogólna odpowiedzialność za realizację zadań w dziedzinie środowiska naturalnego w państwie członkowskim, państwo członkowskie powinno zapewnić, że jako podmiot konsultacyjny wyznaczony zostanie później podmiot odrębny od tego organu?
- 3) Czy prawidłowa jest wykładnia dyrektywy, zgodnie z którą ustanowiony w art. 6 ust. 2 dyrektywy wymóg, aby organy, o których mowa w art. 6 ust. 3 i społeczeństwo, w rozumieniu art. 6 ust. 4, otrzymywały odpowiednio wczesną i realną możliwość, „we właściwych ramach czasowych” wyrażenia swojej opinii, może zostać przetransponowany do prawa krajowego za pośrednictwem przepisów, zgodnie z którymi organ odpowiedzialny za przygotowanie planu każdorazowo zatwierdza termin, w jakim opinie muszą zostać wyrażone, czy też przepisy transponujące dyrektywę same muszą określać termin, względne różne terminy dla różnych okoliczności, w jakich opinie takie muszą być wyrażone?

(¹) Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko, Dz.U. L 197, s. 30